

Ο σύριζα στον κήπο με τα θαύματα

Και έρχεται μια μέρα που από εκεί που είσαι στην απέξω, υποτιθέμενος κριτής του συστήματος και πολέμιός του, σου "δίνονται" τα ηνία διαχείρισης του ίδιου αυτού συστήματος και είτε πρέπει να φανείς τουλάχιστον αντάξιος του προκατόχου σου είτε να τα παρατήσεις εξαρχής και να πεις: "Έ όχι ρε παιδιά. Αυτή η δουλειά δεν είναι για μένα."

Τώρα στην περίπτωση του σύριζα, το τι θα επέλεγε ο κομματικός αυτός μηχανισμός την επόμενη της 25ης γενάρη του εθνοσωτήριου έτους του 2015 ήταν αναμενόμενο.

Από τα γεννοφάσκια του

Ο σύριζα είναι και ήταν από τη γέννησή του μια κρατική δομή. Τόσο πολιτικά όσο και οικονομικά. Η ύπαρξή του οφείλεται στην ύπαρξη του -μεταπολιτευτικού- ελληνικού κράτους (και του καπιταλισμού του!) και στηρίζεται σε αυτή. Αντιθέτως, η ύπαρξή του ΔΕΝ έχει ως βάση της την πολιτική στοχοθεσία κατάργησης του ελληνικού κράτους (μαζί με τον καπιταλισμό του!). Ο σύριζα από τότε που φτιάχτηκε αποτελούσε κομμάτι του ελληνικού κράτους. Νεμόταν κρατικές προσόδους, μέσω της συμμετοχής του στις επίσημες κρατικές λειτουργίες της ελληνικής αστικής δημοκρατίας, αποτελώντας συνομιλητή και υπό όρους συνδιαμορφωτή των πολιτικών του ελληνικού κράτους. Προβαλλόταν από τα επίσημα (και πάντοτε στρατευμένα) ελληνικά μίντια ως επίσημος εκφραστής μερίδας του "ελληνικού λαού", ήταν συνδαιτυμόνας καπιταλιστικών συμφερόντων και γενικά έπαιζε μπάλα στο γήπεδο του εχθρού της σύγχρονης εργατικής τάξης, με τους κανόνες του εχθρού, με τους χρόνους που αποφάσιζε ο εχθρός και βασικά έπαιζε πασούλες με τον εχθρό για να λέμε την αλήθεια.

Να μην ξεχάσουμε να προσθέσουμε το εξίσου σημαντικό. Ότι έπαιρνε χρήματα από το ελληνικό κράτος για να υπάρχει όπως υπάρχει. Εννοούμε ότι βίαζε την ύπαρξή του ως πολιτικός φορέας / κρατικός σχηματισμός στα λεφτά που του έδινε το ελληνικό κράτος. Ο σύριζα χρηματίζεται σταθερά από το ελληνικό κράτος.

Και όλα τα παραπάνω θα έμεναν λειψά αν δεν αναρωτιόμασταν γιατί να τα κάνει όλα αυτά ένας πολιτικός φορέας και τι εξυπηρετεί η ύπαρξή του. Και στην περίπτωση του σύριζα τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Ο σύριζα αποτελούσε (και αποτελεί) κομμάτι του κράτους, αναλαμβάνοντας το ρόλο του διαμεσολαβητή αιτημάτων (άρα και συμφερόντων) τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας, τα οποία βρίσκονταν κατά κύριο λόγο στη διευρυμένη βάση της κοινωνικής πυραμίδας. Και εννοούμε ότι δεν ήταν ο σύριζα αυτός που θα εκπροσωπούσε τα συμφέροντα της ένωσης βιομηχάνων ή των εφοπλιστών ή των κατασκευαστικών εταιριών ή των μεγαλοϊδιοκτητών ΜΜΕ. Αυτό που θα ήθελε -και προσπαθούσε- να εκπροσωπεί ήταν τα συμφέροντα τμημάτων της εργατικής τάξης, τμημάτων των μικρών και μεσαίων αφεντικών, προσπαθώντας να τα ομογενοποιήσει στον ανθρωπότυπο του έλληνα μικροϊδιοκτήτη. Αυτό που έχει αποκτήσει με το πέρασμα των μεταπολιτευτικών χρόνων την κωδική ονομασία "λαός" (επανα-νοηματοδοτώντας την), τον οποίο οι περισσότεροι πολιτικοί σχηματισμοί κόπτονται να προστατεύσουν από κάποιους άλλους.

Επιπλέον καθήκον του σύριζα ήταν η ανακατεύθυνση κοινωνικών και ταξικών κινημάτων (ή κοινωνικών εκρήξεων) που γεννιούνταν από τις αντικειμενικές συνθήκες και την πολιτική παρέμβαση των μειοψηφικών ριζοσπαστικών ομαδοποιήσεων, προς οδούς "διεκδίκησης"

με τους όρους της αστικής δημοκρατίας. Δηλαδή πραγματοποιώντας συζητήσεις σε γραφεία και έδρανα με άλλες πολιτικές βιτρίνες, συμβάλλοντας στη θεαματοποίηση μέσω των μίντια, παρεμβαίνοντας μεταξύ των πόλων μιας σύγκρουσης ως κρατικά αναγνωρισμένη διαιτησία και γενικά μεταφέροντας την όποια κοινωνική ή ταξική σύγκρουση από το πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού που εκδηλώνεται στην καθημερινότητα των ίδιων των υποκειμένων που αγωνίζονται (χώρος εργασίας, δρόμος, γειτονιά, πλατεία, διαδήλωση), σε ένα πεδίο άγνωστο για αυτά τα υποκείμενα (εμείς είμαστε αυτά!), όπου λόγο έχουν οι ειδικοί.¹

Έτσι ο σύριζα αποτελούσε ένα κομμάτι του κράτους, αναγκαίο για τον "αφοπλισμό" οργανωμένων κομματιών της ελληνικής κοινωνίας που απαιτούσαν οτιδήποτε, την μετατροπή ριζοσπαστικών κινημάτων σε ακίνδυνα για την ομαλή συνέχιση του ελληνικού κράτους και την αφομοίωση των όποιων αιτημάτων από τις επίσημες διαδικασίες αυτού. Και αυτά όχι επειδή "είναι κωλόπαιδο ο σύριζα", αλλά επειδή αυτό το ρόλο επέλεξε και αυτόν παίζει. Να μετατρέπει την κοινωνική και ταξική διεκδίκηση σε πολιτικό αίτημα στο πλαίσιο της αστικής δημοκρατίας διαμεσολαβώντας τη, έως ότου καταφέρει να πάρει την εξουσία (του ελληνικού κράτους και κατ' επέκταση την επίσημη και κεντρική εκπροσώπηση του ελληνικού καπιταλισμού!) στα χέρια του, ώστε να επιχειρήσει τον κοινωνικό μετασχηματισμό με βάση όλα αυτά τα κοινωνικά αιτήματα που κατά καιρούς διαμεσολαβούσε. Αμ δε!

Ο σύριζα ποτέ δεν ήταν κομμάτι του ανταγωνιστικού/επαναστατικού κινήματος. Οι πολιτικοί του σκοποί ποτέ δεν ήταν το γκρέμισμα του καπιταλισμού και του κράτους και η ταυτόχρονη οικοδόμηση ενός νέου κοινωνικού/οικονομικού συστήματος. Δεν είχε ποτέ (και ούτε φυσικά έδρασε έτσι) ότι σκοπός του είναι η οργάνωση της εργατικής τάξης και η καθοδήγηση/εκπροσώπηση της με αντικαπιταλιστική στοχοθεσία, όπως διακηρύσσουν άλλα κόμματα της αριστεράς.

Με όλα τα παραπάνω προσπαθούμε να πούμε ότι ο σύριζα ούτε απολωλός πρόβατο είναι, ούτε προδότης των συμφερόντων του νεοπρολεταριάτου, που πήρε την κυβέρνηση και τη διαχειρίζεται κατ' αυτόν τον τρόπο. Ήταν και είναι τμήμα του εχθρού των συμφερόντων μας, ήταν και είναι σύμμαχος του καπιταλισμού, ήταν και είναι κομμάτι του κράτους (και όχι απλά συνέχειά του όπως ο ίδιος βαυκαλίζεται). Και με το καπιταλιστικό κράτος, οι οργανωμένοι εχθροί του καμιά σχέση δε χρειάζεται να έχουν.

¹ Τρανό παράδειγμα η απεργία(ή καλύτερα η σκοπούμενη απεργία) των καθηγητών της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, το Μάιο του 2013, η εμπλοκή της με τις πανελλαδικές εξετάσεις των μαθητών και η επιστράτευση που τους έγινε από το κράτος. Την πρωτοπορία (ας πούμε) και την πρωτοβουλία κινήσεων είχε η παράταξη του σύριζα στην ΟΛΜΕ, η οποία δεν εμφανίστηκε απλά ως η δύναμη που ενίσχυσε την ανάθεση στους ειδικούς ως μορφή αγώνα και έκφρασης των αγωνιζόμενων, αλλά χρησιμοποίησε ευκαιρίες που θα μπορούσαν να εξελιχθούν σε αγώνες για να ενισχύσει τη δύναμή του με σκοπό την εκλογική νίκη και την ανάληψη της εξουσίας. Στο βωμό αυτό θυσίασε τον πιθανολογούμενο αγώνα εν τη γενέσει, ελέγχοντας τον και συμβάλλοντας σημαντικά στη ματαιώσή του. (Σκοπός του παρόντος κειμένου δεν είναι να αναλύσει τους λόγους για τους οποίους η τότε απεργία αποδείχθηκε μια γελοιοότητα και να προσδιορίσει τις ευθύνες τόσο των οργανωμένων δυνάμεων της αριστεράς μέσα στο σώμα των καθηγητών, όσο και του ίδιου του αποδεδειγμένα φυγόπονου και αρεσκόμενου σε λεονταρισμούς σώματος των ίδιων των εργαζομένων στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.) Τι έκανε ο σύριζα καμνωόμενος τον τίμιο σοσιαλδημοκράτη; Χάιδεψε τις μικροαστικές αυταπάτες των καθηγητών λέγοντάς τους "Μην ανησυχείτε. Δε χρειάζεται να απεργήσετε τελικά, να συγκρουστείτε με το κράτος και να αναπτύξετε δικιά σας -εργατική!- ατζέντα ενάντια στη δικιά του. Θα έρθουμε εμείς στην εξουσία και θα τα ικανοποιήσουμε όλα. Θα αναλάβουμε την εκπροσώπηση του κράτους και ως καπιταλιστική διαχείριση θα εφαρμόσουμε τα εργατικά συμφέροντα. Οι κινηματικές νίκες και η αντικαπιταλιστική πάλη είναι τζάμπα προσπάθεια."

Το μπέρδεμα

Και γιατί όλα αυτά τα χρόνια, το ανταγωνιστικό κίνημα χαριεντιζόταν με το σύριζα; Κακώς! Είναι απότοκο της ανοργανωσιάς, της έλλειψης σαφούς επαναστατικής πολιτικής, του αποπροσανατολισμού από τον οποίο κανένας υπήκοος δεν είναι δυνατό να γλυτώσει μια και η κυρίαρχη ιδεολογία είναι η καπιταλιστική, του τυχοδιωκτισμού που βασιλεύει σε κάθε έκφανση της κοινωνικής ζωής και υπάρχει σε μεγάλες ποσότητες στις διαδικασίες των οργανώσεων και των συλλογικοτήτων που εργάζονται από το δικό τους μετερίζι ενάντια στον καπιταλισμό και το κράτος του (αυτό που αποκαλούμε ανταγωνιστικό -ως προς το υπάρχον- κίνημα).

Όλα τα προηγούμενα της ανάληψης της κυβερνητικής εξουσίας χρόνια, ο σύριζα μπλεκόταν σε όποιο κίνημα μπορούσε, και τις περισσότερες φορές είχε την ανοχή αν όχι την υποβοήθηση των αντικαπιταλιστών συμμετεχόντων σε αυτό. Και αυτό δεν είναι τυχαίο, ούτε οφείλεται σε προσωπικές σχέσεις ή ψυχολογικούς λόγους. Κάποιες συλλογικές απόψεις έβλεπαν στη συμμετοχή του σύριζα θεσμική αναγνώριση και άρα περισσότερες προοπτικές νίκης απέναντι σε ένα δυνατό αντίπαλο, κάποιες άλλες ένα δυνατό φίλο που είναι στα κόλπα σε περίπτωση κρατικής καταστολής, και κάποιες άλλες μέθοδο διεμβόλησης και εισοδισμού στη "βάση του σύριζα" αποδεικνύοντας σε αυτή ποιος είναι ο πραγματικός επαναστάτης και με τον οποίο πρέπει να συνταχθούν. Αλλά αυτές οι λογικές φαίνεται να μην έπαιρναν υπόψη το γεγονός ότι ένα ανοργάνωτο και με διάσπαση προσοχής ανταγωνιστικό κίνημα είναι εύκολα διαβλητό και διαχειρίσιμο. Πόσο μάλλον από οργανωμένους κομματικούς φορείς του κρατικού σχηματισμού.

Και η τελική ήττα / βατερλό όλων των παραπάνω απόψεων ήταν η κυβερνητική σταδιοδρομία του σύριζα και η "ψυχραιμία" που επέδειξε όχι μόνο η βάση του αλλά και μεγάλο κομμάτι του ανταγωνιστικού κινήματος. Η οποία βάση του όχι απλά δεν τάρραξε συθέμελα το κυβερνών κόμμα, αλλά διευρύνθηκε. Και έτσι επιβεβαιώθηκε το ότι "Ρε παιδιά, εμείς μια ζωή να κυβερνήσουμε θέλαμε. Τι νομίζατε;". Η ανάληψη της κυβέρνησης από το κόμμα σύριζα είναι μια φυσική συνέχεια (από τις πολλές πιθανές) της πολιτικής πορείας του ως δομή που υπάρχει βάση οικονομικών και πολιτικών κρατικών προσόδων και έχει ως διακηρυγμένο στόχο του τη διαχείριση του ελληνικού κράτους και την εκπροσώπηση του καπιταλισμού του.

Καμιά σύμπραξη με κρατικές δομές. Ούτε τότε, ούτε τώρα.

Ούτε τώρα ούτε χθες θα κέρδιζε ο αντικαπιταλιστικός αγώνας με τη συμπόρευση με το σύριζα. Αλλά δεν είμαστε τυφλοί (ούτε και ψεύτες!) να μη βλέπουμε ότι είναι άλλο να είσαι επίσημος διαχειριστής του κρατικού σχηματισμού και άλλο να μην είσαι. Αφενός ο σύριζα δεν προσπαθεί πλέον να εκπροσωπήσει τα μερικά μικροσυμφέροντα κοινωνικών ομάδων, αλλά τις χτυπάει στο δόξα πατρί μια και επιλέγει να συνεχίσει τη συγκεκριμένη πολιτική διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης που οργανώνει η αστική τάξη και ωφελεί προφανώς την ίδια, και αφετέρου καταστέλλει ή διασπά τα όποια κινήματα γεννιούνται ή προσπαθούν να γεννηθούν. Θεωρούμε επίσης ότι σε ό,τι αφορά στην καταστολή έχει τα φόντα να είναι αρκετά πιο επιτυχημένος από τους προκατόχους του, γιατί ξέρει καλύτερα τη μέθοδο οργάνωσης και δράσης αλλά και την ψυχολογία των αγωνιζόμενων.

Μέσα σε αυτόν τον κομματικό μηχανισμό (και βάσει του ρόλου που επιτελούσε πάντα!) υπήρχαν άνθρωποι δραστήριοι σε κοινωνικά κινήματα και τις διαδικασίες ή τις παραδιαδικασίες τους. Σήμερα οι ίδιοι άνθρωποι βρίσκονται διαχειριστές της αστικής εξουσίας και στηρίζουν την κρατική πολιτική της Ελλάδας της κρίσης, η οποία προφανώς δεν είναι διαχειριστική των όποιων κινήματων αλλά ξεκάθαρα εχθρική σε αυτά. Σαν από κεκτημένη ταχύτητα συνεχίζουν να αξιώνουν τη συμμετοχή τους στα όποια κινήματα γεννιούνται και το διαχειριστικό/μεσολαβητικό τους ρόλο. Και έτσι έχουμε απείρου κάλους σκηνικά, όπου βουλευτίνες που ψηφίζουν στη βουλή, στα μέσα Οκτώβρη, υπέρ της παραχώρησης εκτάσεων του δημοσίου από τον Οργανισμό Λιμένος Πειραιώς, την άλλη μέρα να διαδηλώνουν εναντίον τους, πίσω από πανό του σύριζα, ομού με άλλους συριζαίους που στηρίζουν την κυβέρνηση που εφαρμόζει τη συγκεκριμένη πολιτική. Ή ολόκληρες κομματικές οργανώσεις του κυβερνώντος κόμματος να θέλουν να πάνε να διαδηλώσουν εναντίον του φράχτη στον Έβρο, ενώ κατά τα άλλα στηρίζουν κανονικότητα την κυβέρνηση που τον κρατάει όρθιο και εφαρμόζει την πολιτική πνιγμών μεταναστών στο Αιγαίο. Κάτι που δεν είναι απλά ντροπή να το δέχεται αναίμακτα όποιος αυτοαποκαλείται αριστερός (όπως και ο σύριζα) αλλά και ντροπή απέναντι στο είδος homo sapiens (που αντικειμενικά είμαστε όλοι).²

Μέσα σ' αυτόν τον παραλογισμό και με τον πολιτικό χρόνο να εμφανίζεται όλο και περισσότερο συμπυκνούμενος, οι πρώτες οργανωμένες δυνάμεις που δείχνουν να μη δέχονται πια τον σύριζα στις διαδικασίες και στις δράσεις τις οποίες διοργανώνουν είναι αυτές του αντιεξουσιαστικού χώρου. Βέβαια όχι αντιλαμβανόμενες (τουλάχιστον έτσι δείχνουν) την κρατική υπόσταση του σύριζα και ως εκ τούτου τον εξ αντικειμένου εχθρικό του ρόλο στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης και των βημάτων που θα μας φτάσουν εκεί, αλλά αναγινώσκοντας το νέο και αναβαθμισμένο ρόλο που έχει αναλάβει στη συνέχιση της εφαρμογής της πολιτικής ατζέντας της ελληνικής αστικής τάξης, στην αναδιάρθρωση του ελληνικού καπιταλισμού και στην καταστολή των αρνήσεων απέναντι σε αυτές.

Από την άλλη, οι οργανώσεις και οι συλλογικότητες που αναφέρονται στην αριστερά (και μιλάμε για τις λενινιστικές οργανώσεις στο σύνολό τους σχεδόν) συνεχίζουν το τροπάρι της συμπόρευσης με τις κομματικές οργανώσεις ή τις οργανώσεις της νεολαίας του σύριζα, προσμένοντας να διεμβολίσουν επιτέλους τη βάση του (νοούμενη τόσο με κομματικούς όσο και ευρύτερα κοινωνικούς όρους). Και εδώ μιλάμε προφανώς για οργανώσεις που είναι εχθροί του καπιταλιστικού κράτους και δεν επιζητούν να ενταχθούν σε αυτό. Μιλάμε για δομές ανταγωνιστικές ως προς το υπάρχον σύστημα παραγωγής και σύστημα κοινωνικών σχέσεων. Μιλάμε για κομμάτια του ανταγωνιστικού κινήματος.

Γνώμη μας είναι πως καμιά προοπτική δεν προσφέρει η οποιαδήποτε συνεργασία με δομές του κράτους. Αντιθέτως μας αποπροσανατολίζει, μας αφοπλίζει, μας καθιστά συνένοχους σε ένα παιχνίδι διαχείρισης της μιζέριας μας. Είμαστε εχθροί του καπιταλισμού, οργανωνόμαστε στη βάση των κοινών μας προλεταριακών συμφερόντων και δεν έχουμε

² Ερχόμενοι στο πιο πρόσφατο παράδειγμα και συγκεκριμένα στην τελευταία γενική απεργία στις 12 Νοέμβρη, που ήταν και η πρώτη με κυβέρνηση σύριζα, παρακολουθήσαμε το, με μια πρώτη ανάγνωση οξύμωρο, να καλεί στην απεργία το "μήμα εργατικής πολιτικής" του κόμματος που κυβερνά. Και εκπρόσωποί του να δηλώνουν σε κανάλια και ραδιόφωνα ότι, ουσιαστικά, ο σύριζα ως κυβέρνηση στηρίζει τις κινητοποιήσεις, γιατί θεωρεί ότι στρέφονται ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, τις οποίες άλλωστε κι ο ίδιος ο σύριζα αποστρέφεται. Δεν μας κάνει εντύπωση. Όπως και στην περίπτωση του -στημένου από τον ίδιο- δημοψηφίσματος, ο σύριζα έχει κάνει την επιλογή του και με βάση αυτή λειτουργεί: δηλώνοντας "στο πλευρό του λαού" και παρουσιάζοντας τις κινητοποιήσεις ως διαπραγματευτικό χαρτί, όλα είναι under control.

καμιά δουλειά να βρισκόμαστε πλάι-πλάι με πολιτικούς σχηματισμούς που το συμφέρον τους είναι αντιθετικό με το δικό μας και οι πολιτικοί τους σχεδιασμοί οργανώνουν την καθημερινή σφαγή μας. Σερίφηδες δεν είμαστε να ψάχνουμε ποιος και ποια βρίσκεται στο δρόμο σε διαδηλώσεις ή σε καρέκλες σε εκδηλώσεις. Ο καθένας και η καθεμία επιλέγει σε ποιες -πολιτικές- διαδικασίες συμμετέχει και αυτό είναι ταυτόχρονα και μια -πολιτική- δήλωση. Αλλά η οποιοδήποτε τρόπου και ύφους συνεργασία με οργανωμένα τμήματα του κράτους δεν είναι απλά παγίδα. Είναι συνενοχή στο σφαγείο των προλεταριακών συμφερόντων.

ΥΓ: Και η Λαϊκή Ενότητα τα ίδια είναι και τα ίδια θέλει να γίνει.

